

„Jeg hader Selskaber!“

„Saa-aa. Det overrasker mig egenlig. Er d et ikke noget nyt?“

„Det kan saamænd gerne være. Men jeg er jo ogsaa en anden nu. Man er bleven Madame. Inden man veed et Ord af det, er man vel Bedstemø'er.“

„Ja se, den sidste Værdighed opnaaes nu ikke uden visse forudgaaende Formaliteter. — Skal vi ikke nedlade os?“

Han var standset foran en lille silkebetrukken Sofa og gjorde en Haandbevægelse ned imod den.

„Eller er De bange for at faa Deres Kjole krøllet, inden Selskabet kommer?“ tilføjede han, da hun tøvede med at sætte sig.

Hun forvirrede ham igen ved at skotte op til ham, som om hun anede en skjult og dristig Mening i hans Bemærkning. Uden at svare bredte hun derpaa sin Kjole vifteformigt ud til Siden og tog Plads i det ene Sofahjørne.

„Kan De forstaa,“ sagde han efter med en vis Nærgaaenhed at have slaaet sig ned ved Siden af hende, „kan De rigtig begribe, at det ikke er mere end otte Dage, siden vi skiltes i Rom?“

„Aa jo — hvorfor ikke?“

„Har De ikke en Fornemmelse af, at der er gaaet en lille Evighed, siden vi den Formiddag sagde Farvel til hinanden . . . De husker . . . paa Banegaarden dernede?“

Nanny stirrede en Stund som ganske uforstaaende ud i Luften og rystede derefter afgørende paa Hovedet.

„Næ, det har jeg ikke tænkt paa.“

„Virkelig ikke?“

„Næ. — Der var forresten gyseligt i Rom. Ikke?“